

d'Homs, assistir a les reunions del Consell Executiu. Els tres consellers d'Unió –Ortega, Pelegrí i Espadaler– ja han estat titulars de departament i representen un perfil institucional del soci de coalició de CDC. A Unió mana un de sol. I de les estrenes, destaquen dos joves amb un recorregut verge: l'ex-alcalde Vila i la sindicalista Munté. Vila va ser una cara coneguda als TN arran dels desgraciats incendis que van assolir l'Empordà a l'estiu passat. La uge- tista Neus Munté destaca per la seva trajectòria social. Coneix i s'espera que sigui sensible a l'àrea que li toca comandar, en un moment crític per al sector social. La decisió de conformar govern és molt important. En aquest cas es podria afirmar que el president ha tingut les mans molt lliures per configurar un equip al seu gust. Altres nomenaments destacables són Georgina Arderiu, secretària d'Hisenda, que tindrà la gens fàcil tasca de construir una Agència Tributària Catalana (no pas de Catalunya), i el president del Consell de Transició Nacional, Oriol Junqueras (ERC), un organisme que pren el nom dels òrgans encarregats de dirigir i pilotar els processos de democratització als països àrabs (Síria o Líbia) o d'aquells que van constituir governs de descolonització a l'Àfrica. El temps dirà si el Govern va creure en el CTN. Política exterior: és una llàstima que hagi quedat amagada a Presidència sense títol propi. Aquesta és una àrea històricament molt desitjada per UDC i concretament per Duran, que amb el president Pujol ja va tenir responsabilitats d'exteriors. De Duran han estat els nomenaments més destacats, com el diplomàtic Senén Florensa. I l'oposició? De vegades, en política, aquest és un paper reservat per a algú molt proper: Duran i Lleida. ▲

cada any acull la ciutat de Fraga, promogudes pel Casal Jaume I. La convocatòria inclou un sopar d'homenatge a Mari Zapater, historiadora fragatina i editora de *Fogaril i Calaixera*, revista en llengua catalana; ponències a càrrec de Màrius Serra, Ferran Suay i altres, visites a l'església de St. Miquel Lo Castell i als monestirs d'Avinganya i d'Escarp. La cita és el segon cap de setmana de març.

Tolstoi va deixar escrit que la tasca creativa ha de ser una recerca seriosa. La falla gira a l'entorn del benestar intern dels personatges. El cranc puja al bot perquè intueix que serà una experiència divertida. La llagosta irradia vitalitat. I és que no hi ha res de més seductor que la felicitat. ▲

PIULADES A LA XARXA

'TWITTERS'
SETMANA DEL 14 DE GENER

Aquesta setmana us preguntàvem quins nomenaments us havien agradat més i quins menys al nou Govern de la Generalitat. I aquestes han estat algunes de les vostres respostes a #twitldebatTriangle

Guneray
@Guneray83
El millor: la destitució de Puig a Interior. El pitjor: el nomenament de Puig a Empresa #twitldebatTriangle

Ramon de Veciana
@ramondeveciana
#twitldebatTriangle Gordó, conseller de Justícia per preparar terreny a Oriol Pujol? Cal recordar q el president de la 5a del TSJC està implicat?

Ignasi Llorente
@illlorente
#twitldebatTriangle No valoro malament el nomenament de Neus Munté, però la pitjor notícia pel país és la continuïtat de Boi Ruiz a #sanitat

Gemma Galdon Clavell
@gemmagaldon
@El_Triangle El que m'agrada més és Vila. Puig, Boi Ruiz i Rigau al Top 3 de 'nomenaments que fan plorar' #twitldebatTriangle

Albano-Dante Fachin
@_cafeamblllet
@El_Triangle Del 1r a l'últim, tots són marionetes dels interessos financers i empresarials. El més vergonyós? Felip Puig. #twitldebatTriangle

Oriol Rigola
@ORigola
Si Santi Vila es dedica a fitxar models, podrien fitxar Carmen de Mairena: com a mínim així ens farien riure #twitldebatTriangle

Al president de la Generalitat li agraden les metàfores marineres. Però, amb la seva tripulació actual, la travessa i la destinació són incertes

El dret a decidir no fer el ridícul

Escrivia fa alguns dies un conegut comentarista de la política catalana que Artur Mas faria bé de buscar-se nous *xerpes* per conduir l'escarpat procés de la consulta sobiranista que ha de convocar-se en menys de dos anys. Un *xerpa* és aquell que coneix els millors camins i els seus viarany, però que també coneix bé els perills i els sap anticipar per evitar que estronquin l'expedició.

El camí de la consulta és un camí escarpat, pot ser més apropiat per a antics *xerpes* del pujolisme de la Transició, a qui els agradava fer metàfores muntanyenques, que no pas per als joves aspirants a capità d'embarcació del projecte sobiranista d'Artur Mas.

El mar ofereix horitzons molt amplis però també pot crear miratges. La muntanya, en canvi, no enganya i permet aturar-se quan hi ha boira, per esperar que escampi. El mar, en canvi, és traïdor. I enmig d'una tempesta en mar obert no hi ha alternativa entre el naufragi o la salvació amb pèrdues inevitables.

A Artur Mas, però, li agraden les metàfores marineres, tot i que no sabem si estarà en condicions de resistir a la tempesta que vindrà de ponent, un cop amaini la llevantada generada per la gran manifestació de l'11 de setembre. De moment, només tenim un full de ruta, un esborrany d'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana –o entre CDC i ERC– que albira abans l'horitzó de l'Estat propi que no pas el port franc de la consulta.

Per realitzar una consulta sobre el futur polític de Catalunya, existeix una àmplia majoria al Parlament –que inclou ICV-EUiA i el PSC– que permetria incorporar noves naus a l'expedició.

Però per assolir l'Estat propi, per arribar fins a l'incert horitzó de la independència, el comandant Artur Mas no solament haurà de fer camí amb una flota reduïda, sinó que pot arribar a patir baixes entre la seva pròpia tripulació. Sembla ben bé que alguns dels seus almiralls

ALBERT AIXALÀ

DIRECTOR DE LA FUNDACIÓ RAFAEL DE CAMPALANS

prefereixin que el comandant no acabi el viatge, o potser tot plegat és més simple i el problema és que navega amb un camp de coordenades equivocades que no li permet veure la complexitat de la política i la societat catalanes.

Amb aquest pont de comandament és probable que Catalunya celebri el tercer centenari del 1714 amb una nova derrota. Seria una forma ben trista de commemorar l'efemèride, però no sembla que la ruta traçada ens pugui oferir un altre final. Catalunya, i no solament el seu president, corre el risc de fer el ridícul. És xocant veure la distància del PNB i el conjunt del nacionalisme base amb relació al procés sobiranista de Catalunya i el rebuig dels nacionalistes escocesos a les interferències del procés català sobre el seu.

Sembla que ningú no vulgui saber res de nosaltres. Els mitjans de comunicació internacionals ens han seguit de

Amb aquest pont de comandament és probable que Catalunya celebri el tercer centenari del 1714 amb una nova derrota, una forma trista de commemorar l'efemèride

prop durant dos o tres mesos, però la «internacionalització del procés» pot haver tocat sostre si els qui el lideren no passen de les relacions públiques a la «diplomàcia de cancelleria». En aquest sentit, és ben trist saber que, quan el Departament d'Estat nord-americà va enviar un ambaixador a conèixer les intencions del president Artur Mas, aquest no demanés el suport dels Estats Units al procés, sinó que es limités a explicar-li personalment que ell l'únic que vol és fer la consulta.

Tot plegat indica, per tant, que acabarem fent el ridícul, i que, quan l'any 2014 algú porti el dossier català a les cancelleries europees, respondran com ho va fer George Clemenceau, aleshores cap del Govern de la República Francesa, durant les negociacions del Tractat de Versalles que van seguir la fi de la Primera Guerra Mundial, quan li van preguntar sobre la qüestió catalana: «Monsieur, pas de bêtises!». ▲